

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ ΙΑΕΙΡΟΥ (Λουκ. 8, 41-56)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Ομιλία στον Άσσο, στις 6/11/1994)

1. Αξιοποιείστε σωστά το θαύμα

Όταν ο Κύριος μας δίνει τον φωτισμό Του και αναζητούμε την ευλογία Του και την δύναμή Του και την συγχώρησή Του, πρέπει να μας «πιάνει» και λίγη αγωνία και πόθος για να εννοήσουμε καλλίτερα το θέλημά Του. Και να ανοίγουμε όσο μπορούμε περισσότερο τα μάτια μας για να διαβάσουμε τον Λόγο του Θεού και να τεντώνουμε τα αυτιά μας να τον ακούσουμε, αλλά και να ανοίγουμε την καρδιά μας για να τον βάλουμε μέσα. Να μείνει μόνιμα εκεί, να την αναπλάσει, να την καθαρίσει, να μας κάνει ανθρώπους του Θεού βαθιά, ειλικρινά, χαρισματικά!

Σήμερα το Ευαγγέλιο -που είναι πάντοτε φως του κόσμου- μας μίλησε για δυο θαύματα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Παρουσιάστηκε, λέγει, στο Χριστό ένας μεγάλος εκκλησιαστικός λειτουργός της εποχής εκείνης, ο αρχισυνάγωγος Ιάειρος και Τον παρακάλεσε να πάει στο σπίτι του, για να θεραπεύσει την κόρη του, που ήταν έτοιμη να πεθάνει. Και ο Κύριος του είπε: «έρχομαι».

Άκουσαν οι άνθρωποι πως θα πήγαινε για να κάνει θεραπεία και... έτρεξαν.

Γιατί όλοι μας, όταν ακούμε ότι θα γίνει κάτι το παράξενο μας πιάνει η περιέργεια να το δούμε. Όταν μάλιστα αυτό το παράξενο, είναι ενέργεια του Θεού από τον ουρανό, τότε το «ενδιαφέρον» μας αυτό δεν είναι μόνο μια ψεύτικη περιέργεια, αλλά είναι ένας πόθος μας να αισθανθούμε ότι «στεκόμαστε στα πόδια μας». Και ότι όπως πατάμε γερά στην γη, έτσι πατάμε γερά και στην πίστη. Και βλέποντας τις υπερφυσικές ενέργειες του Θεού παίρνουμε δύναμη να κάνουμε κάτι παραπάνω στα πνευματικά. Επεκτεινόμαστε δηλαδή σε αγαθά έργα και έτσι καλλιεργώντας την ευσεβή και ενάρετη ζωή έχουμε ελπίδα σωτηρίας και κληρονομίας των αιωνίων αγαθών.

2. Μας νοιώθει ο Χριστός

Γι' αυτό, όταν μαθεύτηκε ότι ο Χριστός «πάει να κάνει θαύμα», έτρεξαν πολλοί πίσω Του. Τόσοι, που «συνέθλιβον Αυτόν». Δηλαδή έπεφταν πάνω του. Τον είχαν κυριολεκτικά σκάσει.

Ανάμεσα σ' αυτό το άτακτο πλήθος, βρέθηκε και μια γυναίκα που έβγαζε συνεχώς αίμα. Και η οποία για πολλά χρόνια έτρεχε από γιατρό σε γιατρό και είχε πάθει πολλά από τις διάφορες θεραπείες. Το τι είχε τραβήξει δεν λέγεται. Της έφαγαν όλα τα χρήματα και στο τέλος, όχι μόνο δεν είδε ωφέλεια, αλλά πήγε στο χειρότερο.

Συμβαίνουν αυτά πάντοτε, και τότε και σήμερα.

Ακούγοντας η γυναίκα αυτή ότι περνά ο Χριστός, ότι είναι του Θεού, και έχει δύναμη και θεραπεύει, πήγε από πίσω και έπιασε το «άκρον του ενδύματός Του».

Δεν Τον ακούμπησε στην πλάτη, αλλά έσκυψε βαθιά κάτω, και άγγιξε το τελευταίο άκρο από το ρούχο Του, που σερνόταν στην γη.

Γιατί; Δεν μπορούσε άραγε να Τον ακουμπήσει ελαφρά στον ώμο;

Μπορούσε αλλά δεν το έκανε γιατί αισθάνθηκε μέσα της ευλάβεια.

Είπε: Τι είμαι εγώ; Από τι υποφέρω; Από αμαρτίες υποφέρω. Και Αυτός τι είναι; Του Θεού, ευλογημένος του Θεού, έχει την χάρη και την δύναμη του Θεού. Είμαι εγώ άξια να πάω και να Του ζητήσω κάτι; Είμαι εγώ άξια να Τον ακουμπήσω; Αλλά και πώς να κάνω αν δεν Τον ακουμπήσω κάπου; Πώς θα έρθει η ευλογία και η δύναμη Του επάνω μου, για να με θεραπεύσει;

Όταν κατάλαβε ο Χριστός τι έγινε, γιατί είναι Παντογνώστης, άρχισε να φωνάζει:

-Ποιός Με ακούμπησε; Κάποιος Με ακούμπησε.

Του λέει ο Απόστολος Πέτρος:

-Κύριε τόσοσ κόσμος είναι γύρω σου. Εμείς λέμε πώς να σε γλυτώσουμε; Κοντεύουν να σε σκάσουν. Και ρωτάς ποιός σε ακούμπησε;

Λέει ο Χριστός:

-Κάποιος με ακούμπησε διαφορετικά!

Ο Χριστός κατάλαβε, ότι Τον ακούμπησε κάποιος άνθρωπος, γυρεύοντας κάτι. Βέβαια το ρούχο ακούμπησε η αιμορροούσα, όχι Τον ίδιο! Αλλά τι σημασία έχει αυτό για τον Παντογνώστη Θεό;

Βλέποντας η γυναίκα αυτή ότι δεν του ξέφυγε, ήρθε και στάθηκε μπροστά Του. Και τι έκανε; Έπεσε στα γόνατα και Τον προσκύνησε, ακουμπώντας το κεφάλι της στο χώμα. Και του είπε όλη την αλήθεια.

Τότε ο Χριστός της είπε: «Θάρρος κόρη μου. Η πίστη σου σε έσωσε. Άντε στο καλό και από τώρα θα είσαι καλά».

Και έφυγε και το αισθάνθηκε αμέσως ότι είχε γίνει καλά!

3. Αγγίζοντας την δωρεά Του Χριστού

Ήρθαμε στην Εκκλησία με την αίσθηση ότι είμαστε αμαρτωλοί. Και έχουμε ανάγκη από το έλεος του Χριστού. Ίσως όχι για το σώμα μας, αλλά οπωσδήποτε για την ψυχή μας. Για τον εσωτερικό μας άνθρωπο, που είναι προορισμένος να αφήσει μια ημέρα τον πρόσκαιρο κόσμο και να πάει στη Βασιλεία του Θεού.

Όταν πεθαίνουμε, το σώμα μας λιώνει και σαπίζει μέσα στην γη. Και θα μείνουν για λίγα χρόνια μερικά κόκκαλα. Μετά θα ψάχνεις και για τα κόκκαλα...

Αλλά η ψυχή; Η ψυχή μένει. Ο «έσω άνθρωπος» μένει άφθαρτος, αιώνιος! Αυτόν τον άνθρωπο τον έσω, τον καταλαβαίνουμε ότι είναι άρρωστος. Ότι υποφέρει από κάποια πληγή της ψυχής.

Και ερχόμαστε στην εκκλησία, κάτι να ακουμπήσουμε, κάτι να μας ακουμπήσει από την χάρη του Θεού, για να γίνει η ψυχή μας καλά. Κάνουμε τον σταυρό μας. Φιλάμε τις αγίες εικόνες. Παίρνουμε την ευλογία, που μας δίνει ο παπάς με τα λόγια: «Ειρήνη πάσι. Η χάρις του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και η αγάπη του Θεού και Πατρός και η κοινωνία του Αγίου Πνεύματος, είη μετά πάντων υμών». Να είναι επάνω σε όλους σας. «Και έσται τα ελέη του Κυρίου ημών, του μεγάλου Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού μετά πάντων υμών». Απάνω σε όλους σας.

Τι μεγάλες ευλογίες, αδελφοί μου! Να τις σκέπτεται κανείς και να λέει: «Τι να

λαχταρήσω περισσότερο στον κόσμο από αυτές τις ευλογίες, που θα μου θεραπεύσουν την ψυχή μου και δεν θα έχω τον κίνδυνο να σαπίσει, όχι το σώμα μου που το έφτιαξε ο Θεός φθαρτό, αλλά να σαπίσει η ψυχή μου στον Άδη και στην κόλαση!»

4. Στα απλά φαίνεται η ευλάβεια

Πώς πήγε η αιμορροούσα στο Χριστό; Από πίσω. Προσκύνησε και ακούμπησε το τελευταίο άκρο του ενδύματος Του.

Εμείς πώς πάμε στην εκκλησία;

Μερικές φορές μας πιάνει απογοήτευση, όταν βλέπουμε πώς πάνε οι χριστιανοί να κοινωνήσουν. Όλοι μαζί. Τσακώνονται, ποιός θ' αρπάξει πρώτος το μάκτρο, που είναι σκεπασμένο το Άγιο Ποτήριο. Τσακώνονται ποιός να κοινωνήσει πρώτος. Και άμα το τραβάει και κάποιος άλλος τον αγριοκοιτάζει ο πρώτος, σαν να του λέει: «Θα σε συγυρίσω».

Πόσο διαφέρουμε από την αιμορροούσα!

Ποιός είναι ο σωστός τρόπος; Πάμε να κοινωνήσουμε με τη σειρά, ο ένας πίσω από τον άλλον. Όταν φτάσουμε μπροστά στο Άγιο Ποτήριο, πριν ερθεί η σειρά μας, κάνουμε ένα προσκύνημα χαμηλό, και λέμε στο Χριστό: «Χριστέ μου, το ρούχο Σου θέλω να πιάσω, σαν την αιμορροούσα. Εσύ με αξιώνεις να μου δώσεις το Σώμα Σου και το Αίμα Σου! Τι είμαι εγώ, Χριστέ μου;»

Αλλά, αντί να κάνουμε έτσι, μερικές φορές έχουμε δει ανθρώπους που βρίστηκαν! Ναι, βρίστηκαν, λίγο πριν ανοίξουν το στόμα τους να κοινωνήσουν! Ποιά ευλάβεια υπάρχει μέσα στην ψυχή τους; Τι ευγένεια είχε μπροστά στο Χριστό, η αιμορροούσα! Και τι βαρβαρότητα, δείχνουμε εμείς, όταν πάμε να κοινωνήσουμε.

Να θυμηθούμε και κάτι άλλο. Έρχεται η ώρα, να προσκυνήσουμε τον Επιτάφιο ή το Σταυρό, την Μεγάλη Πέμπτη. Ω, τι γίνεται πάλι! Τι γκρίνιες και τι σπρωξίματα που βλέπουμε σε μερικές περιπτώσεις! Δεν είναι κρίμα; Πόση ευγένεια πρέπει να δείχνουμε μέσα στην εκκλησία! Μπροστά στο Χριστό πρέπει να είμαστε άγγελοι. Γεμάτοι από ευγένεια, γεμάτοι από καλοσύνη, γεμάτοι από ειρήνη ψυχής, γεμάτοι από ταπείνωση, γεμάτοι από υποχωρητικότητα.

Και να κάνουμε τη σκέψη: «Στην εκκλησία μπήκαμε. Μέσα σε ένα θησαυροφυλάκιο πνευματικό. Πρέπει να έχουμε τα χέρια μας απλωμένα, να

αρπάξουμε όσο μπορούμε περισσότερα». Πώς θα γίνει αυτό; Όσο μεγαλύτερη ευλάβεια έχουμε, τόσο περισσότερα αρπάζουμε.

Τι λέμε στην Θεία Λειτουργία; «Άνω σχώμεν τας καρδίας». Όταν ο παπάς λέει: «άνω σχώμεν τας καρδίας», σηκώνει και τα χέρια του προς τα πάνω. Γιατί; Γιατί όταν απλώνουμε την καρδιά μας προς τα πάνω, είναι σαν να απλώνουμε τα χέρια μας, για να μας τα γεμίσει ο Σωτήρας μας και Κύριός μας, η πηγή όλων των αγαθών, των επιγείων αλλά και των επουρανίων. Τα απλώνουμε, για να μας γεμίσει τα χέρια, της ψυχής μας τα χέρια, την ψυχή μας και την καρδιά μας, με το έλεός Του και με όλα Του τα αγαθά.

Γι' αυτό ερχόμαστε στην εκκλησία. Και όσο περισσότερη ευλάβεια έχουμε, τόσο περισσότερη χάρη και έλεος θα πάρουμε.

5. Η επιτυχία

Μιλήσαμε για την αιμορροούσα. Για την γυναίκα, που είχε τόσο βαθιά ευλάβεια και την «άγγιξε» ο Χριστός δίνοντάς της την θεραπεία, σε σώμα και ψυχή.

Η γυναίκα αυτή όταν γύρισε στο σπίτι της έφτιαξε ένα ανδριάντα. Έφτιαξε τον Χριστό, ανδριάντα. Χάλκινο. Και μπροστά Του τον εαυτό της να προσκυνάει. Γονατιστή κάτω. Για να δείξει την ευγνωμοσύνη της στον Χριστό! Και σωζόταν αυτό το άγαλμα μέχρι την εποχή του Μεγάλου Κωνσταντίνου. Πέρασα, γράφει ένας ιστορικός, από το χωριό τάδε, έξω από την Ιερουσαλήμ και είδα έξω από το σπίτι της αιμορροούσας, μπροστά στο σπίτι της το άγαλμα, ευχαριστία στον Χριστό, γιατί την θεράπευσε! Και τον εαυτό της γονατιστό μπροστά στο άγαλμα του Χριστού!

Η μεγαλύτερη σοφία στον άνθρωπο είναι να έχει φόβο Θεού και ευλάβεια. Γιατί έτσι, ημέρα με την ημέρα, γίνεται αληθινά σοφός στα πνευματικά και στα επουράνια. Αμήν.-